

*ДХК □ архивида 554335-сон раками ила хатланган ва олтмиш уч □ йил*дан бери етти кулф остида сакланаётган «ИШ»га бугунги кун кўзкарашлари.*

Бисмиллахир рохманир рохийм. Улуг Тангрига шукрки, шундай замонларга етказиб, огзимиздаги кулфларнинг очилишига, тилимиздаги тушовларнинг ечилишига, кўзимиздаги пардаларнинг сурилишига, кўлимиздаги кишанларнинг узилишига эриштирди, эс-хушимизни йигиб олишимизга имкон берди, мазлум кўксимизни кўтаришимизга, хиёл бўлса-да эркинрок нафас олишимизга бизларни муяссар айлади. Хам илкимизга калам тутказиб, ушбуни ёзишга юрагимизни мойил килди.

Буюк турк ўғлони Исмоил Гаспиралининг шогирди ва собит издоши, негадир узокрок ухлаб колган Туркистон бобони асрий уйкудан уйготишга, занжирбанд шерни занжирдан халос этишга катъий бел боглаб чиккан жадидлардан бири ва ўнгдори, эллик бир ёшли Мунаввархон Кори Абдурашидхон ўгли 1929 йил нўябирининг 5-куни махфий сиёсий политсайчилар томонидан хибсга олиниб, терговга тортилади. Чор Ўрусиясида Уктабир тўнтариши рўй бериб, подшо хукумати ўрнига кизиллар хукумати келганининг ўн иккинчи йилида — болшавойлар давлати бепоён мамлакатнинг ич-ичларигача хийла томир отиб, ўзини ўнглаб, анча-мунча куч йигиб олган шу болшавойчилик негизида пайдо бўлган ИИХК (Ички Ишлар Халк Кўмиссарлиги) идораси гайрат билан ишга тушган, янги давлатнингда (худди эски давлатдек) юргиза бошлаган империячилик сиёсатида «жиддий хавф» соладиган аклли-зиёли кишиларни битталаб ё тўдалаб териб ола бошлаган эди.

Туркистонда жадидлар иши юзасидан Мунаввар Кори билан биргаликда бирданига ўттиз етти ватанпарвар сўрокка тортилади. Буларнинг кетидан тагин кирк бир киши бор-ўйги халкининг, миллатининг, динининг такдирига кайгургани учун тергов бера бошлайди. Уларнинг орасида соткинлари хам, лакмалари хам, иккала томонга хизмат килганлари хам бўлган, аммо, шукрки, иймонлилари, мардлари кўп эди. Жами етмиш саккиз (78) кишининг турфа ранг хаёт мазмунлари жами ўн саккиз (18) жилддан иборат хар бири гўладай семиз-семиз тўпламлар катига кўмилади, жилд устларига «МУНАВВАР КОРИ ВА БОШКАЛАР» деб ёзилади ва «Мутлако махфий» дея тамгаланади-да... тарих саҳифаларидан юлиб ташланади. Туркистон бобо тагин гафлат уйкусида колаверади.

Жадидларнинг тугилганини, уларнинг ниятларини ўз вақтида Чор хукумати хам пайкаган. Кул Туркистонда диний ва миллий уйғониш содир бўлаётганидан, истилочиларнинг сиёсий найрангларига фахм-фаросати етадиган ва, сал кўйиб берилса, бу «кора халк»ни озодлик курашига кўтаришга ва бу курашни мохирлик билан бошқаришга курби етадиган маърифатли ва миллатпарвар бутун бир авлод

шаклланаётганидан тахликага ҳам тушган. Аммо бу ўртада Биринчи жахон уруши бошланиб кетиб, истилочи Чор ҳукумати жахон майдонига ташланган катта суяк билан овора бўлиб колдию чеккалардаги миллийчилар билан жиддий шугулланишга имкон тополмади. Шунда ҳам махфий идоралари, мустамлака сиёсатининг бу ўлкага юборилган мафкурачилари уларни хамиша кўз остларида саклаб турар, ҳам маънавиян, ҳам жисмонан эзиб ташлашнинг кулай мавридини пойлар эди.

Мана шу вазиятда Ўрусияда ҳокимият тўнтериши юз берди ва бу ходиса тарихга Ўктабир тўнтариши номи билан кирди. Шундай қилиб, ижтимоий аҳвол иккинчи марта халакит килди ва Чор мустамлакачиларининг ниятлари яна амалга ошмай колди. Лекин бу дегани — шум ният ўлди, миллийчилар таъқибдан қутулишди, дегани эмас эди. Чунки энди уларнинг изига болшавойлар давлати тушади. Тўнтариш оқибатида шакл ўзгарган, аммо мустамлака ўлкаларга муносабат зимдан ўша илгаригидай колган эди. Модомики империячилик сиёсати сакланиб колган экан, Оқ подшога хавф солган миллий маърифатчилар Кизил кўмиссарни тахликага солмайдими? Маърифатсизлик устига қурилган давлат, маърифатсизликни шиор қилиб, байрок қилиб кўтарган давлат маърифатчилардан кўркишда эски ҳукуматдан-да ўтиб тушди. Фақат бу янги давлат дастлаб — бутун мамлакатда ўз ҳокимиятини мустаҳкам ўрнатиб олгунча, ўзининг кучига ишонч ҳосил қилгунча «икки кадам орқага» чекиниб туришга мажбур бўлган, яъни, ҳозирча чет ўлкалар тинч турсин, деган мақсадда «миллатларнинг ўз тақдирини ўзи белгилаш»ига ваъдалар бериб, алдаб турган эди. Нихоят, биродарқушлик урушида ваҳшийларча галабага эришиб, янгича бошқарув тузилмасини (структурасини) жорий этиб бўлгач, Оқ подшодан мерос колган шум ният эсига тушади ва йигирманчи йилларнинг иккинчи ярмида пистирмадан чиқиб, энди икки кадам олға ташлайди-да, ўша ниятни енг шимариб амалга оширишга қиришади. Жаҳидларни 1922, 1924 йиллари бир-икки безовта қилишлар ўзига хос айгоқ, кучни чамалаб кўриш эди, 1929 йилга келиб ростмана қиргинга ўтилади. «Мунаввар Кори ва бошқалар» иши мана шу тарз юзага келади.

Хўш, Мунаввар Кори ва бошқалар ўзи қимлар эди? Уларнинг мақсадлари нима бўлган?

Оқ ҳукуматни-да, Кизил ҳукуматни-да бирдай чўчитадиған нима иш қилганлар?

«...айгоқчилик хабарномаларидан бу юқорида исмлари зикр этилган фуқаролар Совет ҳокимиятини ағдариб ташлашга қаратилган фаолият кўреатаётганликлари, яъни, Ўзбекистон ССР Жиноят мажмуаси 58-модданинг 10-қисмида ва 66-модданинг 1-қисмида таърифланган жиноятни содир этганликлари маълум бўлади. Шуни эътиборга олиб, Бутуниттифок Марказий Ижроия Кўмитасининг 1922 йил 16 ўктабирида чиқарган қонунга мувофиқ ҳамда Бош Сиёсий Бошқарманинг (ГПУнинг) 1922 йил 287-сон ва 1923 йил 362/29-сон буйруқларига мувофиқ...» Мунаввар Кори бошлиқ ўттиз саккиз киши устидан дастлабки терговларни бошлашга қатъо берилади. Бу расмий қатъо ҳужжатино Бош Сиёсий Бошқарма Ўрта Осиё бўлими Шарқ бўлинмасининг Катта вақили (катта вақолатли деб ўқилса ҳам бўлади) Ағидуллин тайёрлаган, бўлинма бошлиғи Крупповский «Розиман» деб имзо чеккан, БСБ Ўрта Осиё

бўлимнинг бошлиги Белский «Тасдиқлайман» деб кизил каламда кўл кўйган.

Мазкур хужжатдан биламизки, Мунаввар Кори ва бошқалар «Совет ҳокимиятини ағдариб ташлашга қаратилган фаолият кўрсатганлар» экан. Бу фаолият нималарда кўринади?

Бу саволга жавоб бермок учун бизнинг ихтиёримизда икки йўл бор. Бири — тарихдан билган маълумотларимиз ва 18 жилдлик хужжатларга суяниб ўзимизнинг мулохазаларимизни билдириш. Иккинчиси — бевосита хужжатларнинг ўзига мурожаат этиш. Хар икки йўл ҳам ўзича самаралидир. Хар икки йўл уйғунлаштириб юборилса, ундан ҳам аъло. Биз мазкур мақолада иккинчи йўлни тутишга қарор қилдик. Бирок хужжат деяётганимизнинг ўзи сонмингта. Терговнинг «илтимоси»га биноан ёзилган Мунаввар Корининг бутун бошли хотираномасини келтирайликми, бошқа иштирокчиларнинг кўргазмаларини келтирайликми? Биз яна иккинчи йўлни танладик. Танлаганда ҳам ўша ўттиз саккиз кишининг ичидан чиққан бир соткиннинг битикларини эълон қилишни лозим кўрдик. Бизнингча, унинг чакув кўргазмалари шунинг учун ҳам қимматлики, аввало, у — ўз кўли билан ёзилган хужжат; иккинчидан, халқимиз ўзининг мард ва ватанпарвар ўғлонлари каторида соткин, кўркок болаларининг ҳам номларини билиб кўйсин; учинчидан, бу соткин ўз атрофидагиларни анча тиришиб, анча тўлик сотгани боис биз йигирманчи йиллардаги умумий вазиятни, зиёлиларимизнинг умумий қайфиятларини, дард ва аламларини хархолда кенгрок билиб оламиз. Ва ниҳоят, тўртинчидан ва энг муҳими — биз бундан сабоқ чиқарамиз. Орамизда куёшпана кўзойнақларини яраклатиб, латтахочларини (бўйинбоғ) ястикчасидан тутиб кишибилмас тўғрилаб-тўғрилаб, ҳаммамизга кўшилиб ташвишланиб, ҳаммамизга кўшилиб кулиб юрадиган, аммо фурсат пойлаб, битта ортикча йўталимизми-да қолдирмай тегишли жойларга етказиб турадиганларимизга билдириб кўяйликки, иймонсизлик иллатдир, бугун биз ҳақиқат деб ҳисоблаб юрган нарсалар, бугун биз худо деб сизгиниб юрган қимсалар Тангрининг инояти билан бир кун асл ҳолларида намоён бўлажаклар, халқ барчамизнинг қилмишларимизни қайтадан баҳолаяжак ва биз мингинчи бор иқроқ бўлурмизки, бу дунё қайтар дунё экан...

Биз соткин деб атаётган йигитчанинг исми Мадхиддин, фамилияси Муҳаммедов. Оталаридан келсак, Солихович. Тергов чоғи айни 19 ёшда бўлган. Хужжатларда «студент» деб қайд қилинган. Ёлгон кўргазма учун жавобгарлик борлиги тўғрисида огохлантирилганларидан сўнг ўз устозлари, қариндош-уруғлари ва дўстларининг «башаралари»ни илҳом билан фош этишга тушади. Терговчи сўраган-сўрамаганини ҳам ўзларидан кўшиб, гапираверади, бакирок бир сарлавҳа кўйиб, ростмана рисолача шаклда «асар» ёзади ва бировнинг бировниқига меҳмонга борганидан ҳам яширин маъно топадиган даражада усталик ила биратўла элликка яқин кишига сиёсий баҳо беради. У беномус ёзаверади, Бош Сиёсий Бошқарманинг чаккон таржимонлари пешма-пеш ўрисчага ўгираверишади.

Афсуски, туркийчасини ўқишга кийналганимиздан ўрисчасини кўчириб олган эдик, энди ўшани яна туркийга қайта таржима қилиб беришга мажбур бўляпмиз. Сўзлар ўзгарган бўлиши табиий, аммо мохиятига тегинмадик. Факат бироз қисқартирдик ва икки қайтадан берган кўргазмаларини битта холга келтирдик. Яна қайтариб айтаемизки, ўзимиздан кўшмадик, ўзларидан эшитиб кўяқолдик. Мана ўша соткиннинг ёзган чакуви:

ЖАДИДЛАР ВА УЛАРНИНГ СИЁСИЙ БАШАРАЛАРИ ХАКИДА

Жадидлар (ёки, бошқача айтганда, тараккийпарварлар) Туркистонда Ўқтабир инкилобидан илгари Ўрусия буржуазиясига ва Туркистонда ҳукм сураётган феодал қолоқликка қарши курашга отланганларнинг ҳаракатлантирувчи қучи бўлиб майдонга чиққан эдилар. Улар ўрис буржуазиясининг мустамлакачи сиёсатидан норози эдилар ва унга қарши курашардилар. Маҳаллий аҳолининг эскича турмуши ва қолоқлигига, бу қолоқликнинг илҳомчилари бўлмиш рухонийларга қарши ҳам жон-жаҳдлари билан қарши чиқдилар.

Хуллас, жадидлар курашининг асосида феодализм ва эски турмуш асосларини бузиш, миллий буржуазия давлати тузиш мақсади ётарди. Бу ҳаракатнинг кўпчиликлари машҳур бўлган раҳбарлари қуйидагилардир: Мунаввар Қори, Мурод Хўжа Домулла, Имом Ҳожи Халилий, Ҳасан Қори, Салимхон, Абдулла Авлоний, Шорасул Зуннун, Шаҳид Эсон, Мир Гейди, Абдувахоб Муродий ва Мажид Қодирий.

Улуг Ўқтабир инкилоби эски тузум асосларини бузиб, янги ҳаётга кенг йўл очиб, жадидларни боши берк кўчага киритиб қўйди. Чунки инкилоб феодализмни яқсон қилди, бу билан қаноатланмай, савдо буржуазиясига ҳамда жадид-тараккийпарварларга оғир, ҳалокатли жароҳат етказди. Шундан кейин жадидлар ўз фаолиятларини тўхтатдиларми? Қачонда...

Улар ўлар ҳолатларида бўлишларига қарамай, бор қучларини фаолиятни давом эттиришга қаратишди. Бу орада уларга ҳарбий асир турк зобитлари (офитсерлари) ёрдамга қилишди. Булар жадидларнинг яраларини даволаб, оёққа тургаза бошлашди. Ишларига раҳбарлик қилишди, юракларида қайтадан миллатчилик туйғуларини кўзгатишди. Аста-секин жадидлар қучга қайтишди. Бунга барча совет мактаблари уларнинг қўлида эканлиги ҳам қўл келди. Ўсиб келаётган ёшлар уларнинг таъсир доирасига тушиб қолди. Синфимиздаги турк Қамол ШАМСИЙ ватан тўғрисида кўзда ёш билан қуйлагани яхшигина эсимда турибди. Ўрислар билан бошқа оврупаликлар Туркияга ҳужум қилишяпти, ўз миллатларининг ҳуқуқини ҳимоя қиласизлар деб сизларга қатта умид боғлаганмиз, деган эди ўшанда.

ШОРАСУЛ ЗУННУН бизга миллатчилар ёзган туркча шеърлар ўқирди ва юракларимизга сингдиришга ҳаракат қиларди. Мисол учун, у турк шоири Муҳаммад Омилбекнинг ва ўзбек шоирлари Чўлпон билан Фитратларнинг миллатчилик руҳидаги шеърларини ўқирди.

ЭСОН АФАНДИ Туркия урушдан голиб бўлиб чикканини ва бу галаба тарихда улкан сиёсий аҳамиятга эга эканини айтган. Кейин Туркия ҳаётини эслашга тушиб кетарди ва яна айтардики, Туркистон муслимлари Туркия раҳбарлиги остига ўтиши лозим, турклар билан кўлни кўлга бериб, бир йўлдан юриши керак. Совет ҳокимиятига келганда, муслмонларга бу ҳокимият бир чакалик ҳам фойда бермайди, деб айтарди. Эсимда, дарслардан бирида Шорасул ҳам худди Эсоннинг гапларини такрорлаган. Бир куни кўчада Шорасулни учратиб қолдим. У жуда қайғули қиёфада эди. Сабабини сўрадим. «Бу миллат ўзи миллат эмас!» деди. Бўлмаса, нима, десам, «Иллат!», деб жавоб қилди. «Нега?» — деб сўрадим тагин. «Чунки булар ўзининг ягона одамларини хибсга олганларини билатуриб ҳам ҳеч қанака чора қўрмапти!» деди.

Совет ҳокимиятининг иккинчими, учинчими йили жаҳидлар орасида бўлиниш юз берди. Мунаввар Кори, Мурод Хўжа Домулла, Шорасул Зуннун ва Эсон Афанди бошчилигидаги айримлари эски нуктаи назарда турардилар. Эшон Хўжа Хоний, Хасан Кори, Салимхон, Мир Гейди ва Ваҳоб Муродий бошчилигидаги бошқалари эса, ўз гоё-мақсадларини совет ҳукуматидан фойдаланиб амалга ошириш йўлига ўтдилар. Лекин булар ўз қарашларининг ҳато эканига тезда ишонч ҳосил қилиб, тагин аввалгиларга қайтиб қўшилдилар (В. Муродов тўғрисида бир нима дея олмайман). Учинчи бир тоифа эса, ўзларининг ҳато йўлда эканликларини англаб, тўла маънода совет ҳокимияти тарафига ўтдилар (масалан, Абдулла Авлоний).

Агар жаҳидларнинг ҳозирги мафқурасига назар солсак, улар совет ҳокимиятининг ашаддий душмани эканликларини, бу ҳокимият қачон қуларкин, деб интиқ бўлаётганларини осонгина билиб оламиз. Қулашига эса, улар қатъий ишонадилар. Улар совет ҳокимиятининг (чет) душманлари билан бир сафдадилар ва бу ҳокимиятни тугатишда иштирок этиш ниятлари бор. Душман ҳоҳ ичдан, ҳоҳ ташдан қачон бу ҳокимиятга қарши ҳаракат бошлайдию қачон бу қураш авжга миқнади — улар шуни қутмоқдалар. Бу фикрларимнинг исботига қуйидаги далилларни келтираман.

Афғонистонда тўпалонлар бошланиб, Бачаи Сақав (Аслида Бачаи Сақо; Мешқобдан қикқан ва Афғонистон ҳуқмдори Омонуллоҳонга қарши исёнга бошқилиқ қилган асл исми Ҳабибуллоҳ Қалақоний.Хуршид Даврон изохи.) Омонуллоҳонга қарши қурашаётган қоглари ШОРАСУЛ ЗУННУН қакат шу ҳақда сўзлар ва мен билан бундай баҳслашар эди: «Афғонистонда ҳокимият Бачаи Сақав (Бачаи Сақо) қўлига ўтган захоти бизларнинг аҳволимиз енгиллашишига шубҳа йўқдир. Чунки унда инглизлар совет ҳокимиятига ҳужум бошлайдилар, биз бўлсак, бу имқониятдан фойдаланиб, Ўрта Осиёда миллий ҳуқумат тузамиз, Бизда имқон қўп». Қанака имқонлари борлигини сўраганимда, у жавобдан қочди. Шорасул ашаддий тормилатқилардандир, бу борада у ҳамфикрларини ҳам ортда қолдириб қетади. Лекин табиатан ичимдан топ эмас, бошқаларга ўхшаб фикрларини яшириб юролмайди, қим унга ҳайрқохлик билдирса, бўлди, оғзидан гуллавереди. Боз устига, фикрларига ҳамманинг қўшилишини истайди ва шунга қистайди. Советларга қарши маърузалар ўқий бошлайди. Мен унинг феъл-ҳўйини, ҳулқини яхшигина ўрганиб олганман. Қўришганимизда, унга: «Бунча

озиб-тўзиб кетибсиз, Шорасул ака, мазангиз кочдими ё?» деб гап бошлайман. Бунга у: «Э, ука, шу миллат кайгуси мени бу ахволга солди-да. Фикру ёдим шу миллатда», деб жавоб килади. Энг билими зўр болаларни у пивохомага ё ошхомага бошлаб кетиб колади, совет хокимиятига карши ташвик килади. Ўқишга турк китобларини беради. Бизнинг Ўзбекистонда бунака мажаллалар йўқ, деб афсуслариб гапирди.

Шорасул эски араб имлосининг тарафдори. У араб имлоси тарихий ахамиятга эга, ўзбеклар ўзлари колок бўлганлари етмагандай, энди яна битта колок миллатнинг кетидан боряпти, дерди. Араб имлосини мураккаблаштириб юборганларни кораларди. Аксинча, лотин алифбоси огир, дерди.

ЎРТА ОСИЁГА МУНОСАБАТГА ОИД

«Инглизистон Хиндистонни кай даражада эзаётган бўлса, Ўрусия хам Ўрта Осиёни шу даражада эзаяпти. Ўрта Осиё мустамлака асоратидадир. Бизнинг дехконларимизни зўрлик билан пахта экишга мажбурлашяпти ва хаммасини Масковга ташиб кетишяпти. Дехконларнинг ўзлари бу ерда оч-ялангоч колаётгани билан ишлари йўқ»...

Бунака гапларни мен ундан ўзим эшитганман. Бундан ташкари Шорасул ўрислар билан тоторларнинг масъул лавозимларни эгаллаб олганларига карши эди. 1929—30-йили у аёллар билим юртига она тили ўқитувчиси килиб тайинланган эди. Бир аёл ундан техникумнинг илмий бўлим мудири ким — ўрис эмасми, деб сўраганида, у: «Албатта, ўрисда, ўрис бўлмай ким бўларди», деб жавоб килган. Буни менга Бухарин мактабида хизмат киладиган Акбар Аскарый айтди. Партия сафларини тозалаш кетаётган палла мен бир куни Шорасулни учратиб колдим ва: «Мана, Партия сафларини сизнинг дунёкарашингиздаги унсурлардан тозалаяпмиз», деган эдим. у: «Партияни бизлардан эмас, бизларнинг мухитимизни партиядан тозаланглар», деб айтди. Партияни у зарарли касаллик деб хисобларди. Гарчи мен унинг умуман совет хокимиятига карши фарлиятдан кўп далиллар келтиришни зиммамга ололмасам хам, унинг хотинлар юзини очиш масаласига карашлари тўгрисида айрим гапларни айта оламан. У ўзининг хотинини расман очгани билан амалда очмаган. Хотинини мактабга ё йигилишга, ё уюшма кошида ташкил этиладиган кечаларга кўймайди. «Хозир аёллар очилиб, бузилиб кетяптилар», дейди. Бунаканги ёт карашлари учун биз уни Наримонов техникумдан хайдаганмиз.

Эски шаҳардаги Ленин номли мактабнинг 8-синфида Шавкий деган бир ёш ёзувчи ўқирди, у факат мактаб деворий газитига ёзар эди. У Чўлпоннинг давомчиси бўлиб, унга таклид киларди. Мафкура жихатдан асов нарсалар ёзарди. Ўша мактабнинг 6—7-синфларида адабиётдан дарс берадиган Юнус Латифийнинг хамда Шорасулнинг ўзининг сўзига караганда, Шавкийни Шорасул йўлга солиб тураркан. Шеърга мавзуларни хам у бераркан. Канака йўналиш берасиз, деб мен Шорасулдан сўраганимда у: «Мен уни миллий рухда шеър ёзишга ўргатяпман», деган. 1928—29-ўқув йилида

Шорасул Наримонов техникумида адабиётдан дарс берган. Яна ўша ўзининг эски усулида, яна ўша эски адабиётга, хусусан, турк ва форс шоирларининг асарларига суяниб ўқитган. Ўқувчилар конференсида бунинг учун уни коралашди ва ишдан бўшатишни таклиф қилишди. (Сахифанинг шу ерига кейинчалик кизил каламда энг таникли чекистлардан Огабеков деган терговчи: «Шавкий аксилинкилобий ташвикоти учун сургун қилинган», деб ёзиб қўйибди.)

Мен Шорасулдан: «Нимага пролетар адабиётга суянмай, эски адабиётга суянасиз?» деб сўрасам, «Хохлаганимда ҳам пролетар адабиётини ўқитолмайман, чунки уни сизлар ўқитасизлар, мен эса хазм қилмайман, унга қизикмайман ҳам, у менинг рухий эҳтиёжимни қондиrolмайди», деди. «Адабиётда пролетар мафкураси ривожлана олмайди ва ҳоким мафкура бўла олмайди», дерди у. Шорасул эски имло бўйича она тилидан дарслик ёзган ва унга бўяб-бежаб ёт миллатчилик қарашларини ҳам сингдириб юборган. Масалан, у: «Яшасин советлар ҳокимияти!» деб ёзади-да, охирида: «Ўзбеклар уйгон!» деб қўшиб қўяди. Нимага бу сўзларни қўшгансиз, деган саволимга у қулиб туриб «Бу билан мен ўзбеклар орқа-олдиларига қараб ҳаракат қилсинлар, совет ҳокимиятининг асослари мустаҳкам эмас, унинг ҳозир ҳукмронлигидан фойдаланиб қолсинлар ва мустақилликка эришсинлар, дейман», деб жавоб қилади. Наримонов техникумида ишлаб юрган чоклари у ҳар хил латифалар, эртақлар айтиб, ўқувчиларни ўз-қўл остига жалб қилишга уринарди...

Ўқувчиларни Туркиянинг миллатчилик руҳидаги адабиёти билан таъминлаб туради. Шунақа китоблардан у, Юнус Латиповга, Гулом Кодир Хикматий (Каримий)га, Сафо Зуфаровга, Юсуфжон Иноғомовга берган.

Ўтган йили мен Тошкент йўқсил ёзувчилар жамиятида ўқиш учун Ойбек асарлари тўғрисида маъруза ёзганимда менга турк миллатчи шоири Турхон Сайфийнинг шеърий тўплами керак бўлиб қолди, чунки Ойбек узок вақт Турхон Сайфийнинг таъсирида шеърлар битган; Кутубхоналардан излаган китобимни топмай, Шорасул Зуннунга мурожаат этдим. Шорасул Зуннун аввалига қўнмади, кейин бари бир бериб турди. Шунда ҳам Турхон Сайфийнинг тўпламини эмас, балки унинг битта шеъри босилган «Расмли ой» журналоидан икки нусха берди.

Унга ҳамфикр талабалардан ГУЛОМ КОДИР КАРИМИЙ билан НИЗОМ ЭШОНИЙни биламан. Улар иккаласи ҳам миллатчилик мафкураси билан захарланган эдилар. Масалан, Гулом Кодир эски миллатчи адабиётнинг катта мухлиси, Чўлпоннинг мухлисидир. Янги йўқсиллар адабиётини у ёмон қўради ва мутлақо ўқимайди. Мен техникум талабаси Шодмон Тўхтаевдан бир гап эшитдим, яъни Гулом Кодир Каримий Шарифа Саид Носированинг (Пед. билим юртининг собиқ ўқувчиси. У ердан ёт унсур сифатида ҳайдалган) шеърлар дафтарига Ўзбекистон тўғрисида бир шеър битибди. Ўша шеърида Гулом Кодир Ўзбекистонни катта дарахт соясида қолиб қетган ёш нихолга ўхшатибди ва катта дарахт қуёш нурларини ёш нихолга ўтказмаётгани ҳақида ёзибди. Катта дарахт деганда у ўрисларни назарда тутган. Нияти аниқ.

ЭШОН ХЎЖА ХОНИЙ — менинг яқин қариндошим (онамнинг укаси), бир ховлида бирга яшаймиз. Собиқ жаҳид, Туркистонда жаҳидлик ҳаракатида фаол иштирок этган, мафкура жихатидан ёт унсур. Совет ҳокимиятининг айрим тадбирларидан қаттиқ норози. Масалан, пахтачилик соҳасини қенгайтириш кампаниясидан ва бугдой

етишмовчилиги муносабати билан жуда норози бўлган. У менга дердики, Ўзбекистонда ун тахчиллиги каттик сезилиб турган бир маҳалда Масков дехконларни пахта экишга мажбур қияпти, боз устига, Масковнинг ўзи ваъдасига хилоф равишда Ўрта Осиёга бугдой етказиб бермаяпти, натижада дехконларни ун билан таъминашда мана шунака кийинчиликлар юзага келяпти. Бир сўз билан айтганда, пахтачилик тармоғини кенгайтириш аҳолининг бошига битган бало, бундан факат ўзбек дехконлари зарар кўрадилар. Бундан ташқари, биз Масковни пахта билан таъминлаяпмиз-у, ўзимиз етарли микдорда саноат молларини, жумладан, мануфактура олмаёпмиз... »

Шунака суҳбатлар чоғида Акбар Аскарый (ўқитувчи) ҳамда Хайриддин Хасаний (кишлоқ хўжалиги техникуми толиби) иштирок этишган.

Аёлларнинг юзини очиш масаласида Эшон Хўжа Хоний жаҳидларнинг кўзкарашларини баён қиларди. Яъни, «Аёлларнинг юзини очишга хали эрта ва хотин-қизларнинг ўзларини тайёрламасдан туриб юзларини очиш тўғрисида ўйлаш ҳам фойдасиз. Аввал уларни тарбиялаш керак, ана ундан кейин паранжи масаласини ўйлаб кўриш керак. Ўзбек аёлининг ҳозирги аҳолида унинг юзини очиш уни бузукликка итариш билан тенг», деб ҳисобларди.

У вақтларда Эшон Хўжа Хоний «Хужум» кампаниясида ҳеч қанақасига иштирок этмади, ўзининг хотинини ҳам очмади. Кизини очди, лекин уни ҳам факат ўқиётгани ва паранжида мактабга кўрина олмаслиги учун очди.

У жаҳид мактабларида сабоқ берарди, инқилобдан кейин 1926 йилгача совет мактабларида ўқитувчилик қилди, мактабларнинг мудирлари бўлиб ишлади. Совет мактабларида диндан дарс берарди. Эшон Хўжа Хоний мудирлик қилган «Хаёт» номли мактаб ўқувчиларининг менга айтишларича, у ўқувчиларга миллий (миллатчилик) гояларини ўқитган, мактаб жамоат ташкилотлари ва комсомол ишларига тўсқинлик қилган. «Ўқувчилар мактабда факат ўқиш билан банд бўлсинлар, ҳар хил жамоат ишлари, таълим-тарбия ишларига ҳалакит беради», дерди.

Шунингдек, у пахта кампаниясинида маъқулламасди. «Туркистон ўрисларнинг мустамлака ўлкасидир, — дерди у. — Дехконларни, ишчиларни зўрлик билан пахта экишга мажбур қилишяпти ва пахтани ўзларининг ватанларига олиб кетишяпти. Маҳаллий аҳолини эса товарлар ва саноат ускуналари билан таъминлашмаяпти, натижада аҳоли қашатчиликни бошидан кечирмокда. Бундан ташқари, аҳоли озик-овқат билан ҳам таъминланмаяпти». Бу қарашларини у шахсан менга айтмаган, буларни у ўзининг дўстларига айтган (Акбар Аскарыйга ҳамда Хайриддин Хасановга. Иккинчиси Кишлоқ хўжалиги техникумида ўқийди). Маҳкамаларга ўрислар жойлашиб олганига у кескин қарши эди. «Бизнинг мамлакатда бегоналар кўпайиб кетди», дерди. Бир қуни хизматга бораётиб, кўчада кўриб қолдим, қим биландир гаплашиб турарди. «Беш йиллик режага биноан Қозоғистонга уч юзу қанчадир минг ўрисларни кўчиришни мўлжаллашяпти», деб турган экан ўша шеригига...

Эътиқоди жихатидан у тормиллатчи. Доимо ўрисларга қарши гапиради ва Ўзбекистонга ўрислар кўчиб келавериш эгаллаб борапти, ҳамма муассасаларда ўрислар ўтирибди, дерди. «Ўзбекистон муассасаларида ўзбеклар ўтириши керак», дерди у.

ХАСАН КОРИ ХОН ҳам менинг кариндошим (она томонидан, яъни, онамнинг укаси). Мафкура жихатдан Эшон Хўжа Хонга якин. Собик жадид, узок йиллар жадидларнинг китоб дўконига мудирлик килган. 1926—27 йиллари ўзбек давлат нашриётининг дўконига ишлаган. Ўзининг айтишича, Ўздавнашрда ишлаган чоги ўрислар билан чиқишмаган ва шунинг учун ҳам уни ишдан ҳайдашган. Шундан кейин доим айтиб юрардики, ўрислар ўзбекларни кўрарга кўзлари йўк ва улар доим ўзбекларни муассасалардан ҳайдашга ҳаракат қилишади ва хоказо...

Эшон Хўжа Хоний билан Хасан Кори Хоний Мунаввар Кори, Эсон Афанди, Салимхон Тиллахоновлар билан жуда якин эдилар, бир-бирларини меҳмонга чорлашарди, суҳбатлар қилишарди, улфатчиликлар уюштириб туришарди. Нималарни гапиришгани менга қоронғи, чунки ҳеч қачон мен уларнинг орасида бўлмаганман.

МУНАВВАР КОРИ — жадидчиликнинг илҳомчисидир ва шу оқимнинг раҳбаридир. 1927 йили Тошкент музофоти зиёлиларининг курултойи бўлиб ўтди. Мен унда делегат эдим. «Кизил Ўзбекистон» газитининг мухбирлари номидан вакил сифатида қатнашганман. Курултойда мафкура жаҳҳасидаги кураш масаласида мунозара кўзғолганда Мунаввар Кори нутқ сўзлади ва: «Бу мафкурани бизнинг мафкурага мосласак бўлмасмикан», деди. Бундан кўринадики, у партия бу масалани қандай ҳал этаётганини маъқулламайди. Унга берилган бир қандайдир саволга: «Ўрислар бизнинг ишларимизга ҳалакит қилишяпти, мен улар билан қелишолмаганим учун хизматдан кетдим. Биз улар билан бир қозонда қайнамаймиз», деб жавоб қилди. Мунаввар Кори умум манфаати учун эмас, ўзининг манфаати учун қуйинаётганини шу мисол ҳам тасдиқлайди. У ўзининг обрўсини кўтармокчи. Унинг кураши ҳам обрў учун. У манфаатпараст шахс.

МУРОД ХЎЖА ДОМУЛЛА — эски шаҳардаги Ленин номли мактаб ўқитувчиси, У билан яқинда танишдим, шунгача якин танишлигим йўк эди. 29-йили у «Зебунисо» мактабида хизмат қилган. У ҳам жадидлардан (тараккийпарварлардан), юқорида санаганларимиз билан муомаласи бор. Жулқун (Абдулла Қодирий)нинг «Меҳробдан чаён» деган китоби чикканида, у бу китобни қониқиш билан ўқиди ва уни мактаб шеърлар битди. Бу шеърини у ўқувчиларга ўқиб берган, бу ҳақда мен Юнус Латифийдан билдим, Унинг қандай одамлигини ҳам, бугдой жамғариш ва пахта кампаниясига муносабатда аксилсоветий қарашларини ҳам менга Юнус Латифий айтди.

ЮСУФ ИНОГОМОВ — Наримонов техникумини мен билан бирга тугатган ва 28—29-ўқув йиллари ишга Термизга юборилган эди... Тошкентга қайтганда Термиздаги аҳвол ҳақида сўраганимда, у: «Термизда кўп муассасаларни ўрислар билан тоторлар эгаллаб олишган. Одамга алам қилади. Уларга имтиёзлар яратилган. Капиратив дўконлар уларга энг яхши молларни топиб беради. Шўрлик ўзбеклар ҳеч қачон улар билан тенг қўрилмайди, ҳар жаҳҳада улардан паст туради», деди.

Хозир Иногомов қишлоқ факультетининг I курсида ўқийди. Комсомол аъзоси эди,

чикибди.

ХАЛИЛ ГАФФОРОВ ҳам курсдошим. Бир вақтлар Хивада ишлаган, ўша ерда ақлдан озиб, Тошкентга кайтган. Хивадан кайтиб келган баъзиларнинг айтишича, Халил у ерда эски тарихимизга кизиқиб қолибди ва ўзбекларни эзаётган ўрисларни жуда ёмон кўриб қолибди ва шу асосда ақлдан озибди. Хозир ишламайди ҳам, ўкимади ҳам. Унча-мунча соғайиб борапти...

СТУДЕНТЛАР ХАКИДА

Куйидаги студентлар Шорасул билан Мунаввар Корининг таъсиридадирлар:

ГУЛОМ КОДИР ХИКМАТ — Наримонов техникумида ўқиган, адабиётга кизикади, ўзининг асарлари ҳам бор. Бир куни бир расм чизган, Унда думли куёш бўлиб, у илонга ўхшаб ўзбекни бўғаетгани тасвирланган. Ўзининг тушунтиришича, куёш — Ўқтабир инкилоби, илон бошли дум эса — ўрислардир. Расмда: «Миллат, эҳ, менинг миллатим», деган ёзув битилган. Расмларини у айрим дўстларига кўрсатган ва ўзининг фикрларига кўшилишларини сўраб авраган. Бу ходиса муҳокама қилинганда, у ўз ўқитувчилари Мунаввар Кори билан Шорасулнинг таъсирида бўлгани учун шунақа расмлар чизганини айтган.

ГУЛОМ КОДИР КАРИМИЙ — миллатчи ва Шорасулнинг ишончли малайи. Техникумнинг II курс студентлари Шодихон Тўхтаев ва бошқаларнинг сўзига қараганда, у Шариф Носир Хўжаевнинг албомунага икки дарахтнинг расмини чизган. Биттаси катта, иккинчиси кичик. Каттаси кичигидан куёш нурларини тўсиб турибди. Ўзининг тушунтиришича, катта дарахт — ўрислар, кичиги эса — ўзбеклар эмиш. Шунинг ўзиёқ унинг миллатчилигига далолат...»

Менинг билганларим шугина.

Илдириш: Мадхиддин Мухаммадий.

15/XI. 29 й.

**Перевёл: Пом. Упол. ВО ПП ОГПУ в Ср. Азии
(Каримов)»**

* * *

Мадхиддин Мухаммадий жонбоз соткиннинг «билганлари шугина» экан. Лекин у кишининг ўзлари ким-у, у киши сотаётган жади́длар ким эканини, жади́длар нима кайгуда-ю, бу киши ниманинг кайгусида эканини, ва нихоят, бу жамият канака асосга қурилганини-ю қандай кимсаларга таяниб иш кўрганини билиб олишимиз учун, ўйлашимча, бизга «шугина»нинг ўзи етса керак. Шу андишада бу жирканч чакувномани сатрма-сатр изохлаб беришни ортикча машгулот деб билдик ва фикрлашни мулоҳазали ўқувчи ихтиёрига қолдириб, шу жойда нукта қўйдик.

Тангри ҳаммамизни бунака шармандалиқдан асрасин. Омин

*□ **Макола 1993 йилда ёзилган.**

Нуруллох Мухаммад Рауфхон